

humanitarni most

Ako želite da pomognete ljudima u nevolji i budete sigurni da će vaša donacija stići do onih kojima je namenjena, uključite se u jednu od stalnih akcija Humanitarnog mosta

REPORTERI "VESTI" URUČILI U BERANAMA DONACIJU IZ PERTA UDOVICI SA DEVETORO DECE NEDAVNO PREMINULOG IZBEGLICE SA KOSOVA

Bulatoviće ništa ne može slomiti

■ **Majka Dragana, u ime sinova, ćerki i svekrve, zahvalila se zemljacima iz daleke Australije koji su joj poslali 270 dolara i izrazili saučešće**

Dva i po meseca posle smrti Branislava (47), glave desetočlane porodice Bulatović iz Berana, postalo je sasvim jasno, njegova supruga Dragana i devetoro dece nisu ostavljeni na milost i nemilost životu koji ih nije mazio od 1999. godine. Tada su, kao i većina njihovih sunarodnika, napustili Kosovo. Doselili su se u Berane iz Đakovice. Bulatovići nisu gladni ni žedni, jedino što im nedostaje je očeva ljubav koje su imali u izobilju i bez koje su tako neočekivano ostali. Ni svi ljudi dobre volje, najviše iz Crne Gore, koji ih ovih dana pohode, ne mogu im jedino to nadoknaditi.

- Naša nesreća je potvrdila da humanih ljudi ima i biće - kaže Dragana Bulatović, koja u izbegličkom naselju Rudeš u Beranama živi sa decom i svekrvom.

I reporteri "Vesti" pohodili su je da bi joj uručili donaciju, vrednu 270 austrijskih dolara, stigli

preko naše redakcije u Sidneju. Grupa zemljaka iz Perta napisala joj je i pismo sa izrazima saučešća:

"Poštovana gospođo Bulatović,

Veoma nas je dirnula sudina koja vas je zadesila i ovim putem šaljem vam naše iskreno saučešće za izgubljenim mužem, odnosno ocem vaše devetoro nejake dece. Mi smo u "Vestima" čitali o vama i ovom malom donacijom pokušavamo da vam koliko-toliko pomognemo. Priloge su dale porodice Nedeljka Vučelića i Vula Šekića, rodom iz Budimlja, gospodin Milorad Soć sa ćerkom i malda Vesna Vukićević. Živimo u dalekoj Zapadnoj Australiji i ništa drugo nam ne preostaje osim da vas svi iskreno pozdravimo i poželim da vam Bog da snage da izdržite radi svoje dece."

- Svima sam duboko zahvalna na pomoći - kaže Dragana, držeći pismo u

PATE ZA OCEM: Najmlađe ćerke

FOTO: D. STODIĆ

rukama i 270 dolara. - Ne znam kako tim ljudima da se odužim.

Bulatovići, njih jedanaestoro, kad se svi okupe, spavaju u dve sobe u sedam kreveta. U jednoj od njih vodimo ovaj razgovor.

- Otvorim fotelju i spavam na njoj - objašnjava Dragana. - To je poklon ljudi iz Novog Sada. Dragana Vesna i Zorica doneli su nam i ovaj kauč koji vidite. Sinu Vesku doneli su veliku igračku, konja koji se ljulja. Kada je dobio poklon, bio je toliko srećan da je zaboravio i

bol i tugu koju i on oseća.

U kući Bulatovića, mašina za veš radi non-stop. Uključuje se tri puta dnevno.

Dragana ustaje u šest sati ujutru i do sedam budi decu, postavlja im doručak i priprema ih za polazak u školu do koje putuju pola sata.

- Ne smem da ih pustim da idu sami. Još su nejak, ali ojaćaće. Evo, dva sina su već punoletni, Miloja je trenutno u Tivtu, a Jagoš u Baru. Kupio mi je televizor od prve zarade. Kaže, ne može da zamisli da ga nemamo i da mu braća i sestre rastu bez te vrste kontakta sa svetom. Rade kao fizički radnici, hteli bi da se zaposle trajno, ali nalaze samo povremene poslove.

"Hoćemo da pomazemo tebe, mati, i našu braću i sestru", rekao mi je najstariji sin... Dobra su moja deca. Rodila sam ih desetero. Takođe je bio još jedan sin, ali je umro nekoliko sati posle porođaja u Đakovici, gde na groblju leže njegove kosti. Tamo je i grob mog svekra Milojevića, čije ime nosi moj stariji sin. A Branislava sahranismo ovde, u Beranama. Šta ćeš, takva nam je sudbina. Ne možemo da biramo ni gde ćemo da živimo, a kamoli mremo... - priča Dragana Bulatović, žena koju život nije milovao, ali je nije ni slomio. D. STODIĆ

POMAŽU I BOGATI I SIROMAŠNI

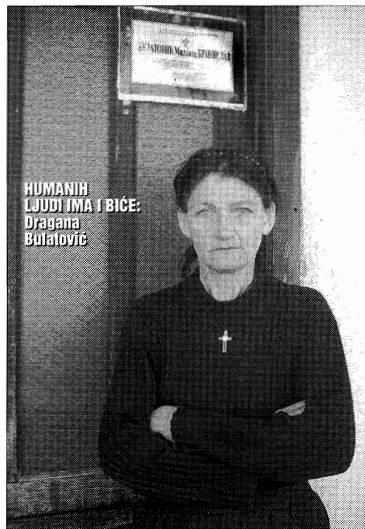
Dvadesetak firmi iz Berana poklonilo je neophodne namirnice porodici Bulatović, Skupština opštine platila je troškove Branislavičeve sahrane. Deca su dobila odeću i obuću, po par patika, školski pribor. Dobili su i novčanu pomoć. Darodavci su i humani pojedinci iz ovog grada, potom Kotora, Budve, Podgorice, Kumbora... Bulatovići žive od penzije bake Milice (80), koja iznosi oko 80 evra. To nije dovoljno za život, pa im pomažu i komšije iz izbegličkog naselja Rudeš, u kome ima 50 izbegličkih porodica iz Bosne i šest sa Kosova. Draganina ćerka Jelena, udata za Milana u Kosovskoj Mitrovici, kupila je majci mašinu za veš. - Kažem vam ja, dobra su moja deca. Stariji pomažu mladi, iako i sami sastavljaju kraj sa krajem. I ovi će kad porastu biti takvi. Osetili su to ljudi, zato nam tako nesebično i pomažu - kaže Dragana, zahvalna žena i ponosna majka.

Predosećaj nesreće

Dragana se za Branislava udala u Đakovici 1984. godine, kada je imala 20 godina. Tamo je radila kao čistačica u Osnovnoj školi "Vojislav Lakčević", a Branislav u Poljoprivrednom kombinatu "Ernik". Kasnije je bio portir u Domu zdravlja. Bolovao je samo četiri dana.

Dragana kaže da je osećao gušenje i jak bol u grudima. Ni je htelo da ide kod lekara. Beše zagubio izbegličku legitimaciju.

- Neću u bolnicu. Bolje je da umrem u kući, da gledam svoju decu i da oni gledaju mene, rekao mi je tako odlučno da nisam imala kud. Kao da je predosetio smrt - kaže Dragana, brišući suze sa čovekom s kojim je skoro dve i po decenije delila dobro i zlo.

HUMANIH LJUDI IMA I BIĆE: Dragana Bulatović